

Uchwała z dnia 27 marca 2000 r.

III ZP 5/00

Przewodniczący SSN: Walerian Sanetra (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Katarzyna Gonera, Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, z udziałem Prokuratora Prokuratury Krajowej Jana Szewczyka, w sprawie z powództwa Piotra Ś. przeciwko Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych - Pełnomocnikowi w G. o zapłatę, po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym dnia 27 marca 2000 r. zagadnienia prawnego przekazanego przez Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z siedzibą w Gdyni postanowieniem z dnia 7 grudnia 1999 r. [...] do rozstrzygnięcia w trybie art. 390 KPC:

Czy odpowiednie stosowanie art. 7 ust. 4, o jakim mowa w art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 28 czerwca 1995 r. o zmianie ustawy o wypłacie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. Nr 87, poz. 435) należy rozumieć jako możliwość pozyskiwania po dniu 31 grudnia 1997 r. niezbędnych załączników do tegoż wniosku, o których mowa w zdaniu drugim art. 2 ust. 2 wymienionej ustawy ?

p o d j ą ł następującą uchwałę:

Przewidziane w art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 28 czerwca 1995 r. o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. Nr 87, poz. 435) dokumenty mogą zostać złożone po dniu 31 grudnia 1997 r., jeżeli wniosek o wypłatę świadczeń pracowniczych przewidzianych w art. 6 ustawy z dnia 29 grudnia 1993 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. z 1994 r., Nr 1, poz. 1 ze zm.) został złożony do tego dnia.

U z a s a d n i e n i e

Przedstawione Sądowi Najwyższemu przez Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku zagadnienie prawne powstało w sprawie z powództwa Piotra Ś., który wystąpił 1 października 1998 r. przeciwko Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w G., domagając się zasądzenia na jego rzecz kwoty 380 zł tytułem należnej mu odprawy pieniężnej. Wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 22 października 1993 r. [...] zasądzono od firmy A.E. - Import Zakładu [...] w P.G. na rzecz powoda kwotę 3.800.000 starych złotych tytułem odprawy pieniężnej. Powód w dniu 30 grudnia 1997 r. złożył do pozwanego wniosek o wypłatę świadczeń pracowniczych. Do wniosku dołączył świadectwo pracy oraz odpis wyroku zaocznego z dnia 22 października 1993 r. Pismem z dnia 12 stycznia 1998 r. wezwano go do uzupełnienia braków formalnych wniosku poprzez doręczenie oryginału wyroku zasądzającego roszczenie od pracodawcy powoda oraz odpisu postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. W wezwaniu pozwany nie określił terminu, w jakim nastąpić ma uzupełnienie braków. Powód w dniu 15 września 1998 r. złożył brakujące dokumenty, jako że w dniu 10 marca 1998 r. [...] Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Gdańsku postanowił ponownie wydać powodowi tytuł wykonawczy (w zamian za tytuł utracony) nadany wyrokowi z dnia 22 października 1993 r., zaś postanowieniem z dnia 9 września 1998 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdańsku umorzył postępowanie egzekucyjne przeciwko pracodawcy powoda wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. W odpowiedzi pozwany poinformował powoda o odmownym załatwieniu jego wniosku z uwagi na złożenie wymaganych dokumentów po terminie, tj. po 31 grudnia 1997 r. Sąd Pracy powództwo przeciwko Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych uznał za nieuzasadnione. Zgodnie z art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 czerwca 1995 r. o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. Nr 87, poz. 435) osoba, o której mowa w artykule 1 i 5 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych, może wystąpić do Dyrektora Wojewódzkiego Urzędu Pracy z pisemnym wnioskiem o wypłatę świadczeń pracowniczych do dnia 31 grudnia 1997 r. Ustawa wskazuje, jakie elementy powinien zawierać wniosek, a także jakie dokumenty należy dołączyć do wniosku. Wymagane jest między innymi dołączenie do wniosku dokumentu potwierdzającego przeprowadzenie bezskutecznego postępowania zmierzającego do wyegzekwowania zasądzonej należności. Bezsporne było, iż w dniu 30 grudnia 1997 r., składając wniosek do pozwanego powód nie dołączył wyroku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności ani postanowienia

o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec bezskuteczności egzekucji. Wniosek ten według Sądu Pracy dotknięty był zatem wadą formalną. Zgodnie z art. 2 ust. 5 ustawy z 26 czerwca 1995 r. przy realizacji wniosku o wypłatę świadczeń pracowniczych stosuje się odpowiednio artykuł 7 ust. 4 ustawy z dnia 29 grudnia 1993 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. z 1994 r. Nr 1, poz. 1 ze zm.), który nakazuje stosowanie odpowiednie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, w tym przepisów o przywróceniu terminu (art. 58 KPA). Zdaniem Sądu Pracy, art. 7 ust. 4 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych ma zmierzać do przywrócenia zainteresowanej stronie terminu do zgłoszenia wniosku, którego nie zdołała zgłosić do 31 grudnia 1997 r. Przepis ten dotyczy jedynie sytuacji, gdy strona z jakiegoś powodu, bez swojej winy, nie zdołała złożyć wymaganego wniosku w zakreślonym przez ustawę terminie. W takiej sytuacji jednak najpóźniej do dnia 31 grudnia 1997 r. muszą być wydane dokumenty stanowiące załączniki określone w art. 2 ust. 2 ustawy z 28 czerwca 1995 r. O przywróceniu terminu na mocy art. 58 KPA będzie można mówić dopiero w takiej sytuacji, gdy osoba uprawniona i posiadająca wszystkie dokumenty na dzień 31 grudnia 1997 r. z jakichś względów spóźniła się ze zgłoszeniem wniosku, „albowiem przywrócić można termin do zgłoszenia wniosku, a nie dla potrzeb uzyskania niezbędnych załączników”.

Według przedstawiającego zagadnienie prawne Sądu drugiej instancji, nie zasługuje na podzielenie wyrażone przez Sąd Pracy stanowisko, iż art. 7 ust. 4 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy stanowi, na mocy art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 28 czerwca 1995 r., podstawę prawną przywrócenia terminu określonego w art. 2 ust. 1 tej ustawy. Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych podzielił w tym zakresie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 11 maja 1999 r., III ZP 8/99, iż termin wystąpienia z wnioskiem o wypłatę świadczeń pracowniczych, określony w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 28 czerwca 1995 r. o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, nie podlega przywróceniu. W uchwale tej stwierdzono jednocześnie, że „badanie kwestii znaczenia prawnego sytuacji, w której wniosek, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 28 czerwca 1995 r. zostałby złożony w terminie, lecz nie dołączono do niego wymaganych w ust. 2 tego artykułu załączników wykraczało poza stan faktyczny sprawy, w której – zgodnie z art. 390 § 1 KPC powstało przedstawione zagadnienie prawne”. Stąd też Sąd Najwyższy w uchwale z 11 maja 1999 r. uznał za bezprzedmiotowe „badanie przedstawionego zagadnienia

prawnego pod kątem zakresu przywrócenia terminu”. Natomiast stan faktyczny sprawy, która stała się powodem przedstawienia kolejnego zagadnienia prawnego, wymaga zbadania kwestii znaczenia prawnego sytuacji, w której wniosek, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 28 czerwca 1995 r., został złożony w terminie, lecz nie dołączono do niego wymaganych w ust. 2 tego artykułu załączników. Dokument potwierdzający bezskuteczność egzekucji został przy tym wydany przez komornika sądowego dopiero w dniu 9 września 1998 r. Sąd drugiej instancji, z jednej strony, podtrzymuje stanowisko zawarte w przywołanym pytaniu prawnym, iż w „świecie treści przepisu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 28 czerwca 1995 r. załączniki wymagane art. 2 ust. 2 tej ustawy winny istnieć najpóźniej w dniu 31 grudnia 1997 r., gdyż w przeciwnym razie termin ten można by „wydłużyć” w nieskończoność i faktycznie okazałyby się on zbędny, a skoro racjonalny ustawodawca w sposób jednoznaczny określił termin „do dnia 31 grudnia 1997 r.”, to musi istnieć jakiś moment zamykający możliwość występowania z przedmiotowym wnioskiem do Funduszu i ku tej koncepcji skłania się Sąd Rejonowy”. Z drugiej jednak strony, Sąd ten uważa, że „należy nawiązać do treści art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 28 czerwca 1995 r., który dopuszcza odpowiednie stosowanie art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 29 grudnia 1993 r. „przy realizacji wniosku” o wypłatę świadczeń pracowniczych, właśnie z realizacją złożonego w terminie wniosku wiąże się kompletowanie niezbędnych do niego załączników”. Podkreśla przy tym, że powód bez swojej winy nie miał realnej możliwości uzyskania przed dniem 31 grudnia 1997 r. wyroku z dnia 22 października 1993 r. z klauzulą wykonalności, a w konsekwencji i dokumentu potwierdzającego bezskuteczność egzekucji, a więc załączników określonych w art. 2 ust. 2 ustawy z 28 czerwca 1995 r. Zdaniem tego Sądu, skoro termin wystąpienia z wnioskiem o wypłatę świadczeń nie podlega przywróceniu ”dopuszczenie takiej możliwości w odniesieniu do składanych – w trakcie realizacji wniosku – załączników mogłoby wynikać z brzmienia art. 5 ust. 1 ustawy z 28 czerwca 1995 r. odnośnie załączników, które w dniu 21 grudnia 1997 r. jeszcze nie istniały”. „Byłoby to bowiem konsekwencją uznania, że w odniesieniu do załączników już istniejących w tym dniu właściwym jest zastosowanie odmiennego trybu postępowania – co uczynił pozwany w niniejszej sprawie – poprzez wezwanie do usunięcia braków wniosku przez złożenie ustalonych prawem załączników, poprzez odpowiednie zastosowanie art. 64 § 2 KPA”. Natomiast – do czego skłania się Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych – przewidziana w art. 2 ust. 5 ustawy z 28 czerwca 1995 r. możliwość odpowiedniego stosowania

art. 58 KPA „nie dotyczy sytuacji, gdy w dniu 31 grudnia 1997 r. wymagane przepisami załączniki nie zostały jeszcze przez odpowiednie organy wydane”. Sąd ten ponadto wyjaśnił, że z uwagi na niezakwestionowanie w toku procesu przez stronę pozwaną okoliczności, iż dochodzone pozwem roszczenie powstało w warunkach niewypłacalności pracodawcy, o których mowa w art. 3 ustawy z dnia 28 grudnia 1993 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy „oraz w terminach związanych z tą datą”, okoliczności te uznać należy za bezkwestyjne.

W związku z przedstawionym zagadnieniem prawnym Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Przepis art. 2 ust. 1 ustawy z 28 czerwca 1995 r. uzależnia przyznanie świadczeń według reguł w niej przewidzianych od złożenia do 31 grudnia 1997 r. do dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy pisemnego wniosku o wypłatę świadczeń pracowniczych wskazanych w art. 6 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, jeżeli nie zostały one zaspokojone przez niewypłacalnego pracodawcę. Idzie przy tym tylko o roszczenia, które nie mogły być wcześniej (przed wejściem w życie ustawy z 28 czerwca 1995 r.) zaspokojone zgodnie z przepisami ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy w jej wcześniejszym brzmieniu oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 11 stycznia 1995 r. w sprawie rozszerzenia zakresu świadczeń pracowniczych podlegających zaspokojeniu ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (Dz.U. Nr 7, poz. 35), a ponadto uprawnienie do danego świadczenia powstało w okresie od 21 marca 1990 r. do dnia, w którym świadczenie to może być zaspokojone ze środków tego Funduszu na podstawie ustawy z 28 czerwca 1995 r. Zgodzić przy tym należy się z twierdzeniem zawartym w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z 11 maja 1999 r., że termin do złożenia wniosku o przyznanie świadczenia jest materialnoprawnym warunkiem jego uzyskania z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i w związku z tym nie podlega przywróceniu. Zastosowanie jednakże do art. 2 ustawy z 28 czerwca 1995 r. reguł wykładni językowo-logicznej, funkcjonalnej, a także systemowej, prowadzi do konkluzji, że to, co dotyczy wniosku składanego do dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy, nie odnosi się do załączników, o których mowa w art. 2 ust. 2 tej ustawy. Ustawa ta wyraźnie bowiem odróżnia wniosek i to co się składa na jego treść (określenie nie-

wypłacalnego pracodawcy oraz rodzaju i wysokości niezaspokojonych świadczeń pracowniczych, zgodnie z art. 6 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy) od jego załączników (od tego co należy do niego dołączyć). Według art. 2 ust. 2 zdanie 2 ustawy z 28 czerwca 1995 r. są to: prawomocne orzeczenie sądowe zasądzające na rzecz uprawnionej osoby należności z tytułu świadczenia pracowniczego określonego w art. 6 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz dokumenty potwierdzające przeprowadzenie bezskutecznego postępowania zmierzającego do wyegzekwowania zasądzonej należności albo dokumenty potwierdzające niezaspokojenie świadczenia pracowniczego w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym prowadzonym wobec niewypłacalnego pracodawcy. Poza względami czysto językowymi, na rzecz prawnej odrębności wniosku oraz dołączanych do niego załączników, przemawia także systematyka art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z 28 czerwca 1995 r., w których kwestia załączników ujęta została w osobnym zdaniu, a nie w zdaniu przewidującym co powinno znaleźć się we wniosku osoby uprawnionej. Do podobnego stwierdzenia prowadzi także analiza rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 31 lipca 1995 r. w sprawie postępowania przy dokonywaniu wypłat niektórych świadczeń pracowniczych z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, w którym odróżnia się wnioski o wypłatę świadczeń pracowniczych od dołączanych do niego załączników. Prowadzi to do konkluzji, że załączniki wymagane przez art. 2 ust. 2 zdanie drugie ustawy z 28 czerwca 1995 r. nie stanowią integralnej jego części w zakresie zastosowania do niego art. 2 ust. 1 tej ustawy. Przepis ten określa termin w jakim uprawniony może wystąpić z wnioskiem o świadczenie (do 31 grudnia 1997 r.), natomiast nie rozstrzyga sprawy terminu przedstawienia wymaganych dokumentów. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 2 ust. 2 zdanie drugie ustawy z 28 czerwca 1995 r. tylko z pozoru normuje jedynie kwestię wymagań formalnych towarzyszących wnioskowi o wypłatę świadczeń pracowniczych. Domaganie się dołączenia określonych dokumentów ma bowiem tylko wtedy sens, gdy mają one służyć wykazaniu istnienia istotnych okoliczności (warunków), od których zależy powstanie danego uprawnienia. W istocie więc w przepisie tym nie tyle (a każdym razie nie w pierwszym rzędzie) idzie o dostarczenie określonych dokumentów, ile o ustanowienie dodatkowych przesłanek roszczenia dochodzonego od Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Poza ogólnymi przesłankami, takimi jak niewypłacalność pracodawcy, brak spełnienia przez niego świadczenia przewidzianego w art. 6

ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, niemożliwość jego wcześniejszego zaspokojenia ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z uwagi na brak określonego unormowania w przepisach obowiązujących przed nowelizacją z 28 czerwca 1995 r. oraz złożenie stosownego wniosku do 31 grudnia 1997 r., przepis art. 2 ust. 2 zdanie drugie ustawy z 28 czerwca 1995 r. w sposób pośredni (ukryty) wprowadził dalsze warunki nabycia prawa ustanowionego przez tę ustawę. Osoba uprawniona może bowiem dochodzić go tylko wtedy, gdy prawomocnie zasądzono na jej rzecz należności z tytułu świadczenia pracowniczego określonego w art. 6 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz gdy roszczenie to nie może zostać wyegzekwowane. Nie można przyjąć, iż przy wykładaniu art. 2 ust. 2 zdanie drugie ustawy z 28 czerwca 1995 r. za decydujący należy uznawać jego sens (aspekt) formalnoprawny a nie materialnoprawny. Gdy idzie o określenie chwili, w której te dodatkowe przesłanki mają wystąpić, ustawa z 28 czerwca 1995 r. niczego nie postanawia. Nie ma więc tym samym podstaw, by twierdzić, iż mają one wystąpić do 31 grudnia 1997 r. To zaś oznacza, iż mogą one zostać spełnione zarówno przed jak i po tej dacie. Ustawodawca w tym wypadku wprowadza w pewnym sensie kwalifikowaną (zindywidualizowaną, bo odniesioną do roszczenia określonego pracownika) postać niewypłacalności pracodawcy. O jego niewypłacalności można bowiem mówić tylko wtedy – poza ogólnymi wymaganiami w zakresie niewypłacalności - gdy pracownik dysponuje prawomocnym orzeczeniem i orzeczenie to z przyczyn faktycznych nie może zostać wykonane. Przyjęcie takiego założenia oznacza zaś, że jeżeli materialnoprawną (dodatkową) przesłanką roszczenia osoby uprawnionej jest wydanie prawomocnego orzeczenia, które nie zostaje wyegzekwowane z powodu bezskuteczności postępowania wszczętego w tym celu (dotyczy to odpowiednio także niezaspokojenia świadczenia w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym), a jednocześnie brak jest przepisu stanowiącego, iż przesłanka ta musi wystąpić w określonym czasie, to trudno uważać, iż dokumenty poświadczające jej istnienie mają być przedstawione wcześniej niż przesłanka ta wystąpi. Byłoby to nieracjonalne i nielogiczne. Ustawodawca nie może bowiem nakładać na podmioty powinności niewykonalnych, zobowiązując do udokumentowania okoliczności, które nie są w danym czasie możliwe do udokumentowania, gdyż jeszcze w ogóle nie wystąpiły. Nie można tego pomijać przy wyjaśnianiu swego sposobu zredagowania art. 2 ust. 2 ustawy z 28 czerwca 1995 r., w szczególności tego, iż nie przewidziano w nim, że

wniosek uprawnionego powinien wskazywać prawomocne orzeczenie sądowe zasądające należność z tytułu świadczenia pracowniczego określonego w art. 6 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz bezskuteczność postępowania egzekucyjnego, nie czyniąc jego częścią składową dokumentów, które powinny zostać do niego dołączone w celu poświadczenia istnienia tych okoliczności. Na rzecz wykładni przyjętej w niniejszej uchwale przemawiają także względy natury funkcjonalnej czy też sięgające do społeczno-gospodarczego sensu unormowań wprowadzonych przez ustawę o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Jeżeli bowiem pracownik złożył stosowny wniosek w ustalonym terminie, a jednocześnie w związku z przedmiotowym poszerzeniem zakresu jej stosowania spełnia ogólne warunki korzystania z ochrony przez nią wprowadzonej, natomiast z przyczyn od siebie niezależnych nie jest w stanie do 31 grudnia 1997 r. przedstawić dokumentów poświadczających wystąpienie określonych faktów, bo fakty te nie miały jeszcze miejsca i to często z przyczyn obciążających określone organy, to trudno akceptować ponoszenie przez niego negatywnych konsekwencji tego stanu rzeczy. Prowadzi to do wniosku, że art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z 28 czerwca 1995 r., nie rozstrzygając w jakiej dacie ma zapaść prawomocne orzeczenie sądowe oraz kiedy postępowanie egzekucyjne ma się stać bezskuteczne, nie ustanawiają tym samym terminu dla dołączenia do wniosku osoby uprawnionej dokumentów wskazanych w jej art. 2 ust. 2 zdanie drugie. Tym samym – gdy określone przesłanki roszczenia jeszcze nie wystąpiły - nie ma podstaw, by w związku z tym wnioskiem (przy braku dokumentów przewidzianych w art. 2 ust. 2 zdanie 2 ustawy z 28 czerwca 1995 r.) stosować odpowiednio art. 58 KPA lub art. 64 § 2 KPA. Skoro w rozumieniu art. 2 ust. 1 i 2 tej ustawy załączniki nie stanowią integralnej części wniosku, a tylko ten wniosek powinien zostać złożony do 31 grudnia 1997 r., to oznacza to, iż dla uzupełnienia wniosku o załączniki ustawa nie przewiduje terminu, a skoro tak, to nie powstaje problem jego przywracania (w drodze odpowiedniego stosowania art. 58 KPA). W konsekwencji też należy uznać – w sytuacji gdy określone dodatkowe materialne przesłanki roszczenia nie zostały jeszcze spełnione - że do wniosku, który pozbawiony jest załączników, nie można stosować odpowiednio art. 64 § 2 KPA, gdyż przy właściwej interpretacji art. 2 ustawy z 28 czerwca 1995 r. należy przyjąć, że choć wymaga się w nim, by do wniosku dołączone zostały załączniki, to jednak domagać się tego można tylko wtedy, gdy przesłanki, które mają być poświadczone przy użyciu określonych dokumentów, już wystąpiły. Innymi słowy obo-

wiązek dołączenia do wniosku określonych dokumentów, powstaje dopiero wtedy, gdy istnieją fakty, które za ich pośrednictwem mają być poświadczone. Skoro w ustawie z 28 czerwca 1995 r. nie określono terminu do złożenia załączników, to nie można przyjąć, iż termin taki zostanie wprowadzony w drodze stosowania art. 64 § 2 KPA, gdyż oznaczałoby to przekreślenie istoty rozwiązań zawartych w tej ustawie. Ponadto należy zwrócić uwagę, że w związku z poszerzeniem w ustawie z 28 czerwca 1995 r. przedmiotowego zakresu ochrony roszczeń pracowniczych stosowanie Kodeksu postępowania administracyjnego w tym poszerzonym zakresie wynika z podwójnego odesłania i to odesłania do „odpowiedniego” stosowania. Przepis art. 2 ust. 5 ustawy z 28 czerwca 1995 r. przewiduje bowiem odpowiednie stosowanie (między innymi) art. 7 ust. 4 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, zaś ta ostatnia norma stanowi, że w postępowaniu (przedsądowym) dotyczącym roszczeń skierowanych do Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, ale odpowiednio i z wyjątkiem przepisów dotyczących wydawania decyzji i postanowień. W myśl art. 64 § 2 KPA, jeżeli podanie nie czyni zadość wymaganiom ustalonym w przepisach prawa, należy wezwać wnoszącego podanie do usunięcia braków w terminie siedmiu dni z pouczeniem, że ich nieusunięcie spowoduje pozostawienie podania bez rozpoznania. W przypadku dochodzenia roszczeń przewidzianych w art. 2 ustawy z 28 czerwca 1995 r. o braku „podania” polegającym na braku określonych załączników można mówić dopiero wtedy, gdy wystąpią przesłanki, które za ich pośrednictwem mają być wykazywane, a nie w każdym przypadku złożenia wniosku (w przewidzianym terminie), jeżeli pozbawiony jest on załączników. Dopóki przesłanki te w rzeczywistości nie wystąpią, uprawniony nie ma powinności dostarczenia poświadczających je załączników (bo z przyczyn obiektywnych jest to niemożliwe i prawnie – zgodnie z przyjętą tu wykładnią – nie jest wymagalne), a wobec tego nie ma również podstaw do wzywania go na mocy odpowiednio stosowanego art. 64 § 2 KPA do ich dostarczenia w terminie siedmiu dni, pod groźbą pozostawienia wniosku bez rozpoznania.

Mając na względzie przedstawioną wyżej argumentację Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, które zostało ujęte w sentencji uchwały.

=====